

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 04.10.2001, sp. zn. 4 To 751/2001, ECLI:CZ:KSCB:2001:4.TO.751.2001.1

Číslo: 10/2003

Právní věta: Skutková podstata trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 tr. zák. nevyžaduje, aby již bylo zahájeno konkursní nebo vyrovnávací řízení týkající se majetku dlužníka, ani aby již byl podán některým z věřitelů nebo dlužníkem návrh na zahájení takového řízení. Předpokladem trestní odpovědnosti dlužníka, který se nachází v platební neschopnosti, za tento trestný čin je, že v důsledku zvýhodnění některého ze svých věřitelů alespoň částečně zmaří uspokojení ostatních věřitelů, přičemž i naplnění tohoto znaku musí být zahrnuto jeho úmyslným zaviněním. Pachatel jako dlužník tedy musí jednat se záměrem vyhnout se poměrnému uspokojení ostatních věřitelů a chce tím alespoň částečně zmařit uspokojení jejich pohledávek, případně si je vědom toho, že jeho jednání může mít uvedený následek, a pro případ, že jej způsobí, je s tím srozuměn.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 04.10.2001

Spisová značka: 4 To 751/2001

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zvýhodňování věřitele

Předpisy: § 256a odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil k odvolání obžalovaných rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 22. 8. 2001 sp. zn. 1 T 342/2000 a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 22. 8. 2001 sp. zn. 1 T 342/2000 byli obžalovaní R. Ž. a L. Ž. uznáni vinnými trestným činem zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 2 tr. zák., jehož se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustili tím, že dne 17. 12. 1998 v S. uzavřeli jako prodávající kupní smlouvu s M. Ž., jako s kupující, na základě které prodali formálně M. Ž. bytové zařízení jimi odhadnuté na částku 94 800 Kč, aby tak uspokojili její nárok věřitele, neboť jim

měla dne 24. 12. 1994 půjčit pro soukromé podnikání finanční obnos ve výši 300 000 Kč, který jí do stanoveného termínu ke dni 31. 12. 1996 neuhradili, čímž ji tímto jednáním zvýhodnili a zmařili částečné uspokojení v té době jiných existujících věřitelů, kteří v té době měli nárok na základě vydaných platebních rozkazů a nařízeného výkonu rozhodnutí

- sp. zn. Ro 463/97 ze dne 31. 12. 1997, který nabyl právní moci dne 24. 2. 1998, jímž Okresní soud ve Strakonici odpůrkyni R. Ž. - A. Ž. se sídlem v S. uložil zaplatit navrhovateli, tj. společnosti G., s. r. o., se sídlem v P. částku 59 658 Kč,
- sp. zn. Ro 467/97 ze dne 1. 9. 1997, který nabyl právní moci dne 1. 10. 1997, jímž Okresní soud ve Strakonici odpůrkyni R. Ž. - A. Ž. se sídlem v S. uložil zaplatit navrhovateli, tj. společnosti G., a. s., se sídlem v Č. částku 31 023 Kč,
- sp. zn. Ro 746/97 ze dne 22. 1. 1998, který nabyl právní moci dne 6. 3. 1998, jímž Okresní soud ve Strakonici odpůrkyni R. Ž. - A. Ž. se sídlem v S. uložil zaplatit navrhovateli Ing. P. T. částku celkem 2525 Kč,
- sp. zn. Ro 819/97 ze dne 22. 1. 1998, který nabyl právní moci dne 6. 3. 1998, jímž Okresní soud ve Strakonici odpůrci L. Ž. - A. Ž. se sídlem v S. uložil zaplatit navrhovateli společnosti P. S. se sídlem v S., s. r. o., částku 2154,30 Kč,
- sp. zn. Ro 708/98 ze dne 8. 9. 1998, který nabyl právní moci dne 1. 10. 1998, jímž Okresní soud ve Strakonici odpůrkyni R. Ž. - A. Ž. se sídlem v S. uložil zaplatit navrhovateli společnosti T., T. závody, a. s., se sídlem v P. částku 52 411,50 Kč.

Za to byli oba obžalovaní odsouzeni podle § 256a odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon jim byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu, každému v trvání tří roků.

Proti tomuto rozsudku podali oba obžalovaní včas odvolání. Zdůraznili, že se necítí být vinni žalovaným trestným činem, jejich jednání nesměřovalo ani ve formě úmyslu nepřímého k tomu, aby některého ze svých věřitelů zvýhodnili či poškodili.

Předně konstatovali, že v okamžiku uzavírání kupní smlouvy ze dne 17. 12. 1998, jednali zásadně ve vědomí toho, že na jejím základě plní v roce 1994 smluvně převzatý závazek vůči matce, tedy plní svou zákonnou povinnost vůči jednomu z více věřitelů, přičemž postupovali podle pravidel, která s tímto konkrétním věřitelem měli dojednány již čtyři roky předtím, než došlo k uskutečnění kupní smlouvy. Jsou přesvědčeni o tom, že plní-li smluvně převzatý závazek, který byl převzat v době, kdy jejich podnikatelské aktivity byly po stránce jejich solventnosti v naprostém pořádku, nedopouští se žádného protiprávního jednání ve vztahu k jiným subjektům, a to zejména, pokud u těchto dalších subjektů jim vznikly závazky, tedy povinnost platit za odebrané zboží, až v době po převzetí původního závazku vůči jejich matce.

Soud stejně jako obžaloba vyšel z toho, že mají-li v konkrétním okamžiku několik věřitelů, nejsou oprávněni plnit pouze jednomu z nich, neboť tím by tohoto věřitele zvýhodnili a ostatní věřitele znevýhodnili. Soud chce vycházet z toho, že existuje-li zde nějaká možnost plnění z jejich strany, mělo by toto plnění být poměrně rozděleno mezi všechny věřitele. Pokud by tato úvaha měla být promítnuta do běžného života osoby, která má několik věřitelů, znamenalo by to, že taková osoba by si před splacením všech svých dluhů nemohla pořídit např. automobil, byt či například koupit chleba, neboť v okamžiku, kdy by uzavřela novou kupní smlouvu s prodejcem automobilů či prodejcem chleba, nemohla by těmto prodejcům zaplatit kupní cenu v plné výši, ale pouze poměrnou část, neboť zbytek kupní ceny by musela rozdělit mezi dřívější své věřitele.

Je samozřejmé, že v okamžiku uzavření kupní smlouvy s matkou dne 17. 12. 1998 věděli o tom, že zde existují další věřitelé, kteří uplatňují vůči nim své nároky, avšak byli si v tomto okamžiku rovněž vědomi toho, že uvedenou kupní smlouvou převáděné bytové zařízení v hodnotě 94 800 Kč není ani

zdaleka jejich jediným majetkem, z něhož by mohli všechny své věřitele uspokojit.

Soud prvního stupně se vůbec nezabýval zjišťováním dalšího majetku, který zde objektivně ke dni 17. 12. 1998 existoval a který zde fakticky v podstatné části existuje dosud. Na jedné straně soud vyhověl jejich důkaznímu návrhu a provedl výslechy osob k otázce chodu sdružení a především k otázce příčin vzniku platebních potíží sdružení (v důsledku chování společníka J. H.). Ve svém dokazování v tomto směru však zůstal soud v polovině cesty, neboť sice objasnil příčiny vzniku těchto problémů, ale již se nezabýval objektivním stavem, tj. především otázkou objektivní existence dalších majetkových hodnot, z nichž by bylo a dosud je možné nároky věřitelů uspokojovat a uspokojit.

Odvolatelé pak zdůraznili, že zásadně nemohou akceptovat závěr soudu o tom, že byla prokázána subjektivní stránka žalovaného trestného činu. V době podpisu kupní smlouvy si byli vědomi toho, že zde existuje další majetek a majetkové hodnoty (pohledávky) v řádu milionů korun, takže uzavření smlouvy s matkou o majetku v řádu deseti tisíců korun naprosto nepovažovali za právně a fakticky významné z hlediska případného poškozování či zvýhodňování svých věřitelů.

Soud neakceptoval jejich poukaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu č. 41/1990 Sb. rozh. tr. s odůvodněním, že toto rozhodnutí se netýká zvýhodňování věřitele, nýbrž poškozování věřitele. Osobně nespatřují mezi těmito trestnými činy prakticky rozdíl, neboť logicky vzato, je-li na jedné straně někdo zvýhodněn, pak na druhé straně je někdo další současně poškozen a opačně. Podle jejich názoru se měl soud zabývat zjišťováním a ověřováním dalších zdrojů jich jakožto dlužníků, z nichž by bylo možno věřitele uspokojit. V tomto směru zůstalo dokazování neúplné.

Poukaz soudu na zákon o konkursu a vyrovnání je podložen neustále se rozvíjející soudní praxí, která je v tomto ohledu stále přísnější. Poukazují v této souvislosti na to, že jejich vědomí v roce 1998 bylo v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání takové, že jejich majetek, tj. nikoliv jen bytové zařízení, ale majetek a majetkové hodnoty v širším slova smyslu, byl a dosud je podstatně vyšší než jejich dluhy.

Ze všech těchto důvodů obžalovaní navrhli, aby odvolací soud k jejich odvolání napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nebo aby je sám obžaloby v plném rozsahu zprostil.

Ve veřejném zasedání odvolacího soudu prostřednictvím obhájce dále namítli, že v žádném případě nelze na podkladě důkazního materiálu shromážděného v přípravném řízení a provedeného okresním soudem činit paušální závěr o vině obou; tento důkazní materiál rozhodně neodůvodňuje paušální postup vůči oběma. Je zapotřebí jejich odpovědnost posuzovat a hodnotit odděleně. Obžalovaný L. Ž. se účastnil činnosti sdružení Ž. pouze na základě plné moci. V žádném případě nelze v trestním řízení chápat odpovědnost solidárně. Hospodaření obžalovaných bylo komplikované, měli řadu obchodních aktivit a přitom nebyla věnována pozornost hospodaření všech společností či obdobných subjektů, na jejichž činnosti se zúčastnili. Je tedy zřejmá potřeba důsledně vyhodnotit, a to odděleně, situaci obžalovaných v jejich podnikání. V případě obžalované R. Ž. je třeba zkoumat bilanci podnikání společnosti Ž. Dále připomněli, že u Okresního soudu v Táboře byla podána pod sp. zn. 4 C 187/99 žaloba na H. o zaplacení částky převyšující 5 790 000 Kč. Tato velká pohledávka je zřejmě pohledávkou pouze R. Ž., svědčí však pro nutnost více rozebrat, a to i znaleckým zkoumáním situaci obžalovaných. Již v roce 1996 a v následujících letech byli oba obžalovaní majiteli řady movitých věcí, jež měli na skladě a které představovaly hodnotu více než 1 000 000 Kč. O tyto věci neprojevil žádný věřitel zájem. Konečně je třeba věnovat pozornost i vlastní kupní smlouvě a zejména se zabývat tím, jestli vůbec k uzavření kupní smlouvy došlo a zda vůbec byly movité věci touto smlouvou prodány.

Z podnětu těchto odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek i

řízení jemu předcházející a dospěl k těmto závěrům:

V dosavadním řízení nesporně projevily orgány činné v trestním řízení snahu o náležité objasnění věci. Již v přípravném řízení byli vyslechnuti oba obžalovaní a svědci, byla opatřena celá řada listinných důkazů, zvláště zpráv shora uvedených poškozených a dalších subjektů - věřitelů obžalovaných, platební rozkazy (zejména platební rozkazy shora uvedené) a rozsudky Okresního soudu ve Strakonici, jimiž byla obžalovaným uložena povinnost plnit (zaplatit určité částky) řadě věřitelů, jakož i osobní výkazy obžalovaných. Z podstatné části tyto důkazy provedl soud prvního stupně při hlavním líčení, konkrétně vyslechl oba obžalované (obžalovaná R. Ž. využila práva odepření výpovědi, na což okresní soud reagoval přečtením její výpovědi z přípravného řízení - postupem podle § 207 odst. 2 tr. ř.), vyslechl a přečetl výpovědi svědků a přečetl většinu listin. Nad tento rámec provedl ještě důkazy další - vyslechl další svědky a přečetl celou řadu „civilních„ a „exekučních„ spisů Okresního soudu ve Strakonici dokumentujících řízení vedená proti obžalovaným.

I přes takto poměrně rozsáhlé důkazní řízení nemohl odvolací soud konstatovat, že by dokazování předcházející napadenému rozsudku bylo úplné a odpovídalo ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. (orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí). Odvolací soud musel ještě dodat, že dosavadní řízení mělo i procesní vady. Byla-li učiněna tato zmínka, je na místě konkretizovat, že okresní soud provedl důkaz přečtením výpovědi svědkyně JUDr. M. L., aniž by ovšem pro to byly splněny veškeré zákonné předpoklady a aniž by k takovému postupu procesní strany (státní zástupce a obžalovaní) daly souhlas. V tomto směru tedy soud prvního stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 tr. ř. (místo výslechu svědka lze v hlavním líčení číst protokol o jeho výpovědi, jestliže soud nepokládá osobní výslech za nutný a státní zástupce i obžalovaný s tím souhlasí). Další podstatné a významné procesní vady ovšem zjištěny nebyly.

Dále bylo nutné v obecné rovině rozvést následující skutečnosti. Podle § 256a odst. 1 tr. zák. se trestného činu zvýhodňování věřitele dopustí ten, kdo jako dlužník, který není schopen plnit své splatné závazky, zmaří, byť i jen částečně, uspokojení svého věřitele tím, že zvýhodní jiného věřitele.

Uvedený delikt je tzv. úpadkovým deliktem, jehož objektem je právo věřitele (osoby, která má vůči pachateli právo na plnění na základě existujícího závazkového právního vztahu) na uspokojení jeho pohledávky odpovídající zásadám konkursního a vyrovnacího řízení. Zvýhodněný věřitel dostává sice jen to, co mu po právu patří, ale protože dlužník není schopen uspokojit všechny své věřitele, uspokojením jednoho věřitele zkracuje ostatní věřitele. Za takové situace je třeba postupovat podle zákona o konkursu a vyrovnání a věřitele uspokojit jen poměrně a rovnoměrně. Objektívni stránka tohoto trestného činu předpokládá, že pachatel zmaří, byť i jen částečně, uspokojení svého věřitele tím, že zvýhodní jiného svého věřitele na úkor ostatních. Za zmaření lze považovat nemožnost věřitele ani částečně dosáhnout uspokojení jeho pohledávky z majetku dlužníka. Částečné zmaření spočívá v tom, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení v tom rozsahu, kterého by jinak dosáhl při poměrném a rovnoměrném uspokojení všech věřitelů bez zvýhodnění některého z nich. Uspokojením věřitele se rozumí poskytnutí takového plnění ve prospěch věřitele, které je obsahem závazkového právního vztahu mezi ním a dlužníkem podle důvodu vzniku tohoto vztahu. Zvýhodnění věřitele pak spočívá v tom, že se mu dostane od dlužníka, který není schopen plnit své splatné závazky, plnění neodpovídajícího v zásadě poměrného uspokojení, a to na úkor ostatních věřitelů téhož dlužníka. Zvýhodnění věřitele v tomto smyslu nevyžaduje, aby byl takový věřitel na úkor ostatních uspokojen zcela, postačí, jestliže od pachatele obdrží více, než by odpovídalo poměrnému a rovnoměrnému uspokojení všech věřitelů.

Citované zákonné ustanovení předpokládá, jak je zřejmé, mnohost věřitelů, tedy situaci, kdy má pachatel jako dlužník současně nesplněné závazky vůči nejméně dvěma osobám, přičemž není

rozhodné, zda jde o osoby fyzické, právnické nebo stát, nebo zda jde o podnikatele či nikoli. Pachatelem trestného činu podle § 256a tr. zák. může být jen dlužník, který není schopen plnit své splatné závazky. Je tedy zřejmé, že jde o konkrétní subjekt ve smyslu § 90 odst. 1 tr. zák. (jestliže k spáchání trestného činu trestní zákon vyžaduje zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení pachatele, může být pachatelem nebo spolupachatelem trestného činu pouze osoba, která má požadovanou vlastnost, způsobilost nebo postavení), jenž musí mít zvláštní vlastnost. Jde o dlužníka, který má více věřitelů a který je v důsledku své insolvence ve stavu úpadku (§ 1 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů).

Pokud jde o splatnost závazku, pak závazek je splatný, jestliže již nastala doba k tomu, aby dlužník poskytl plnění ve prospěch věřitele. Jsou-li všechny v úvahu přicházející nesplacené pohledávky věřitelů již splatné, z hlediska povinnosti insolventního dlužníka k jejich poměrnému uspokojení zásadně nerozhoduje pořadí, kdy nabyly splatnosti.

Skutková podstata podle § 256a tr. zák. nevyžaduje, aby již bylo zahájeno konkursní nebo vyrovnací řízení, týkající se majetku dlužníka a nebo aby již byl podán některým z věřitelů nebo dlužníkem návrh na zahájení takového řízení.

Předpokladem trestní odpovědnosti dlužníka za citovaný trestný čin je alespoň částečné zmaření uspokojení některého z jeho věřitelů, přičemž z hlediska zavinění je třeba ve vztahu k tomuto znaku úmysl. Pachatel jako dlužník tedy musí jednat se záměrem vyhnout se poměrnému uspokojení ostatních věřitelů a chce tím alespoň částečně zmařit uspokojení jejich pohledávek, případně si je vědom toho, že jeho jednání může mít takový následek, a pro případ, že jej způsobí, je s tím srozuměn.

Rozvedené skutečnosti byly obecnými a teoretickými východisky pro posouzení této trestní věci.

Konfrontoval-li odvolací soud tato teoretická východiska s důkazním řízením a závěry soudu prvního stupně, musel toto důkazní řízení a z něho vycházející závěry označit zatím za neúplné a předčasné. Konstatování neúplnosti důkazního řízení musel odvolací soud učinit i při vědomí skutečností vyplývajících z dosud provedených důkazů (mimo jiné z naznačených „civilních“ a „exekučních“ spisů Okresního soudu ve Strakoncích) se zřetelem k argumentaci podaného odvolání, jakkoli podané spíše v obecnější rovině. Tuto argumentaci odvolací soud nemohl bez dalšího odmítnout, neboť nebylo provedeno dokazování v takovém rozsahu, aby bylo spolehlivě a úplně objasněno, jaká byla majetková situace obžalovaných v rozhodné době, tedy v době, kdy se dopustili jednání, jež je předmětem obžaloby. Je skutečností, že soud prvního stupně provedl řadu důkazů dokumentujících i tyto okolnosti, přesto však ještě nelze mít za to, že by je beze zbytku objasnil tak, aby věc mohl důsledně vyhodnotit z pohledu již zmíněného ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Není ovšem sporu o tom, že obžalovaní uzavřeli se svědkyní M. Ž. smlouvu, jejímž skutečným cílem bylo plnění splatného závazku, který vůči jmenované měli. Stejně tak není sporu o tom, že v době tohoto úkonu byli obžalovaní zavázáni citovanými platebními příkazy k povinnosti nahradit konkrétní částky konkrétním věřitelům – byly již splatné další jejich závazky, které neplnili. Tyto skutečnosti ostatně nebyly předmětem sporu a nebyly žádnou z procesních stran zásadně zpochybněny. Otázkou tedy bylo, zda oba obžalovaní byli v rozhodné době dlužníky, kteří nejsou schopni plnit své splatné závazky, dlužníky v úpadku. Právě v tomto směru mělo být dokazování ještě preciznější a detailnější.

S naznačenou otázkou, zda obžalovaní byli v rozhodné době dlužníky v úpadku, souvisí nutnost řešení otázky, zda z pohledu žalovaného skutku byli pachateli uvedeného trestného činu podle § 256a tr. zák. se zřetelem k ustanovení § 90 odst. 1 tr. zák. oba obžalovaní. V tomto směru nemohl odvolací soud přehlédnout nedůslednost soudu prvního stupně, pokud mezi obžalovanými nediferencoval a uznal je oba vinnými ve zcela shodném rozsahu, i když zjistil, že z šesti věřitelů, jejichž pohledávky

nebyly uspokojeny, jich bylo pět věřiteli obžalované R. Ž., tedy vůči pěti věřitelům z šesti uvedených ve výroku rozsudku měla postavení dlužníka pouze ona a pouze ve vztahu k jedinému z nich měl postavení dlužníka obžalovaný L. Ž., a v souvislosti s tím nehodnotil materiální situaci každého z obžalovaných jednotlivě. V této souvislosti nebylo od věci poznamenat, že nedůslednost postupu soudu prvního stupně se projevila i ve formulaci výroku napadeného rozsudku, jestliže bylo v souvislosti s platebním rozkazem Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 2. 9. 1998 sp. zn. Ro 692/98 uvedeno, že tímto rozhodnutím bylo uloženo L. Ž. - A. Ž. se sídlem v S. zaplatit navrhovateli společnosti P. S., s. r. o., částku 2154,30 Kč. V tomto případě totiž závazkový vztah nijak nesouvisel s činností A. Ž., týkal se toliko L. Ž. K tomu je třeba dodat, že dosud provedenými důkazy se neprokazuje, že by obžalovaný L. Ž. byl členem sdružení A. Ž. se sídlem v S. Tyto skutečnosti vyplývají nejen z výpovědi tohoto obžalovaného, ale také z výpovědi svědka Ing. L. J. a uvedeného platebního rozkazu.

Vedle uvedených nedostatků trpělo napadené rozhodnutí ještě nedostatkem dalším. Z citace výroku napadeného rozsudku vyplývá, že oba obžalovaní byli shledáni vinnými též ve smyslu ustanovení § 256a odst. 2 tr. zák., tedy trestně odpovědnými za způsobení značné škody. Okresní soud bez detailnějšího odůvodnění tento závěr učinil na základě konstatování, že výše pohledávek věřitelů vyplývajících z přiznaných rozhodnutí soudem činila přes 205 000 Kč. Takový právní závěr byl problematický, což bylo podmíněno nejen faktem, že soud prvního stupně důsledně neřešil otázku pachatelství každého z obžalovaných ve vztahu k žalovanému skutku a trestnému činu, ale také z toho hlediska, že škodu značnou podle ustanovení § 256a odst. 2 tr. ř. představuje hodnota zmařené pohledávky věřitele, tedy té její části, která by jinak byla poměrně uspokojena (resp. rozdíl mezi tím, jaké uspokojení by věřitel mohl dosáhnout a jakého dosáhl). Těmito skutečnostmi, ale ani řešením otázky, zda aplikace ustanovení § 256a odst. 2 tr. zák. přichází v úvahu nejen po formální, ale také materiální stránce (srov. ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák.), se soud prvního stupně nezabýval.

Ze všech uvedených skutečností vyplynulo, že napadený rozsudek obstát nemohl. Odvolací soud jej proto musel k odvolání obou obžalovaných podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. v celém rozsahu zrušit a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátit okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.